

V Dačicích 11. března 2010

Milý prapradědo,

nedávno jsem si s babičkou prohlížel fotografie z jejího mládí, byly sice velmi staré, černobílé a ošoupané, ale mně se velmi líbily. Babička měla ke každé z nich velmi poutavé povídání. Ale nejvíce mě zaujal Tvůj příběh. Na fotografii jsi byl zachycen v uniformě se svými přáteli z války. Babička mi vyprávěla, že jsi bojoval v první světové válce. Povídala mi o všech těch hrůzách, o bojích muže proti muži, hrozných úrazech, ke kterým v boji docházelo, o lazaretech a o primitivních způsobech léčby.

Proto jsem se rozhodl, že Ti napíšu o jiné válce - o válce naší doby. Není to válka v pravém slova smyslu, ale jde o boj se zatím nevyhlášenou nemocí jménem AIDS. Možná si řekneš, že nemůžu srovnávat hrůzy první světové války s touto nemocí, ale pravda je jiná.

Když se nemoc poprvé objevila, všichni se jí ještě „smáli“. Bylo to skoro před 30 lety, což už bylo i po druhé světové válce. Já jsem ještě nebyl na světě a ty už taky ne. Po dvou letech naše medicína zasadila této nemoci první ránu tím, že objevila příčinu této nemoci. Je to vir HIV. Člověk, který má AIDS, nevypadá nijak moc nemocně, ale stačí obyčejná chřipka a s imunitou oslabenou virem HIV to může znamenat i smrt. Nemoc se šířila zpočátku velmi rychle a to hlavně proto, že se přenáší při nechráněném pohlavním styku. Mezi sebou si jí šíří i lidé závislí na drogách, přenos hrozí také z matky na dítě, takže někdo je k nemoci předurčen nedbalostí svých rodičů. Četl jsem v nějakém časopise pocitu nakaženého člověka. Tento článek mě donutil zamyslet se nad touto nemocí. Mít AIDS je hrozná představa. Asi záleží na povaze, zda se rozhodnete, že se budete trápit, anebo se pokusíte prožít zbytek svého života naplno v rámci možností.

K tomu, aby se člověk nakazil, stačí jedna chyba a už není cesty zpět. Na chvíli mě to vystrašilo, protože je mi čtrnáct let a doufám, že mám hodně zábavy a užívání si před sebou. Opravdu se na to těším, ale je mi jasné, že vědět nestačí. Je důležité uvést tyto zásady do praxe. A přitom to není tak nereálné. Při pohlavním styku stačí užívat ochranné prostředky. Nedovolit, aby se naše krev dostala do styku s tou nakaženou. Vlastně by to byla nemoc, jako každá jiná, pokud by na ni byl lék. I přes obrovský pokrok, který udělala nepochybně medicína od dob polních nemocnic, nedokáže člověk najít na tuto chorobu lék. V nemocnici ti přišijí nové prsty, transplantují srdce, ale s touto nemocí ti nikdo nepomůže. Existují sice tlumící léky, ale kdo se jednou nakazí, už bude nemocný navždy. Člověk nakažený virem HIV nemusí mít dlouhou dobu, třeba několik let, vůbec žádné zdravotní potíže. Tenhle člověk ale může tuto nemoc šířit. Je šokující, že někteří lidé to dělají úmyslně a vědomě. Přítomnost viru se pozná pouze při laboratorních testech a člověk tak může nadále šířit tuto nemoc nevědomky a v domnění, že je úplně zdrav.

Tak posuď sám, milý prapradědo, jestli ta vaše válka byla horší než ta naše. Obě už zničily spoustu životů, ale já si stejně myslím, že tenhle náš tichý zabiják je mnohem horší a to hlavně proto, že dokud se nenajde lék, bude se nemoc šířit vesele dál. Ty jistě víš, jak dlouho trvala první světová válka, a teď si představ, že by trvala 29 let a konec by byl v nedohlednu. Myslím, že to je jeden z největších problémů dnešní doby. To, že se na nemoc zapomíná a odstrkuje se do pozadí jiných problémů, je chyba. Musí se o tom mluvit. Čím častěji, tím lépe.

Já vím, že věda a medicína jsou zase blíž k objevení léku, ale i tak. Vždyť jen k roku 2007 je napočítáno 25 milionů obětí. Tato nemoc za sebou zanechala jenom v Africe 12 milionů sirotků. Myslím si, že toto číslo je k zamyšlení hlavně proto, že rodiče těchto dětí umírají často velmi zbytečně. Slepě následují viru svého kmene, který jim zakazuje používat prostředky, jež zabraňují šíření této nemoci. Přitom je to to nejmenší. V Indii v nemocnicích zase není dostatečné množství injekčních stříkaček, proto jedna jehla je použita vícekrát.

I přesto se najdou lidé, kteří druhým ukazují, že i tahle válka se dá vyhrát, i když ne úplně, chce to jen chtít a nevzdat se. Tak tohle všechno se mi prohnalo hlavou, když babička zavřela album. Večer mě pak napadlo, že každá doba musí mít nějakého strašáka. Ať už je to mor, válka či AIDS, který bude lidi děsit a připomínat jim, že vždycky může být hůř. A je jen na nás, zda se rozhodneme zbytečně riskovat nebo svoje chování včas zhodnotíme. Vždyť i tak se dá super žít.

Tvůj Dan

Daniel Točík, 14 let

Gymnázium
Boženy Němcové 213
380 01 Dačice